

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
χώρα ζώντων

© Στέφανος Δημόπουλος
καὶ Ἐκδόσεις Ἐν πλῶ
Κολοκοτρώνη 49, Ἀθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Α΄ ἔκδοση: Ἀπρίλιος 2019

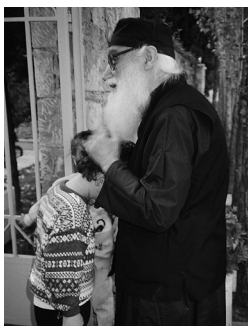
ISBN: 978-960-619-037-7

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναγνώστης-Ἱατρός

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ χώρα ζώντων

Σύγχρονες μορφές τῆς Ὀρθοδοξίας ὅπως τὶς ἔζησα

Ἐπίμετρο:

Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου Ἐλισαίου
Καθηγουμένου Ἱεράς Μονῆς
Σίμωνος Πέτρας

Ἐπιμέλεια ἔκδοσης:
Βασίλης Ἀργυριάδης

Ἐν πλῶ

Ἀφιερῶται
στὸν Γέροντα Αἰμιλιανὸ Σιμωνοπετρίτη
ποῦ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια νὰ δῶ
τὸν Ἄγιορείτικο κόσμο,
ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅπως τὸν ἔζησα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	11
Πρόλογος τοῦ συγγραφέα	15

Α. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ

Περὶ προσευχῆς	21
Ὁ... δευτερεύων	24
Ἡ ἐνθρόνιση	35
«Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου μοναὶ πολλάι εἰσιν»	46
Ἡ κατάκριση	49
Μια ἐπίσκεψη στὴ Σιμωνόπετρα	53
Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανὸς καὶ οἱ ἅγιοι (1)	59
Οἱ Ζηλωτῆς	66
Περὶ νηστείας	73
Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανὸς καὶ οἱ ἅγιοι (2)	78
Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανὸς καὶ οἱ ἅγιοι (3)	85
Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανὸς καὶ οἱ ἅγιοι (4)	92
Ὁ πρίγκηψ Παλαιολόγος καὶ ἡ ἀφεντιά μου	101
Consensus Patrum: Ἡ συμφωνία τῶν Πατέρων	107
Τὰ τυπικά	112
Ἡ εὐχή	119
«Τί κάνεις;»	124
Τὸ μπαλκονάκι	127

Β. ΠΑΠΑ-ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ

Ἄπληστος καὶ κλέφτης	135
Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πατέρα μου	141
«Οὐ δύνασαι Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαμωνᾶ»	145
Ἡ νοερὰ προσευχή	150
Τὰ ἅγια φιλαράκια. Ἅγιος Νεκτᾶριος Αἰγίνης, ἅγιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης, παπα-Ἐφραίμ Κατουνακιώτης	153
Κλέφτης καὶ τρομοκράτης	158
Τὸ νέο μέλος τῆς συνοδείας	163
Ἡ συναγρίδα	168
«Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη»	171
Τὸ εὐχέλαιο	178
Τὰ καλὰ τοῦ Ἀβραάμ	184
«Ἔτσι σὲ θέλει»	187

Γ. ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων	193
Περὶ ἐλεημοσύνης	198
Τὰ δαιμόνια καὶ οἱ ἐπίγειοι ἄγγελοι	204
Ὁ Γόρδιος Δεσμὸς	210
Ἀποχαιρετισμός. Οἱ καθυστερημένοι	213
Ἅγιος Παῖσιος - Ἅγιος Ἰάκωβος καὶ ἡ Παναγία ἡ Μακρυμάλλισσα	216

Δ. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΛΑΖΑΡΗΣ

Στρατιώτης, ἅγιος ἢ ἄγγελος	223
Ὁ φτωχο-Λάζαρος	
καὶ ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Σπηλαιώτης	225
Ὁ Γέροντας Ἀμβρόσιος καὶ οἱ... γιατροὶ του	227
Περὶ ὑδάτων καὶ ἄλλων χαρισμάτων	230
Τὸ φίδι καὶ «ἡ Παράδεισος»	240
«Μανούλα μου», «παιδάκι μου»	246
Ὁ Ἰούδας	257
Οἱ Γίγαντες	261
Ἡ ἐξομολόγησή του στὰ τελευταῖα του	264

Ε. ΟΙ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Περὶ φαλτάδων, ποιητῶν καὶ πανηγύρεων	271
Ἑλληγες καὶ Ρῶσοι	276
Λαύρα	279
Οἱ... «Πρῶτοι» καὶ οἱ ἔσχατοι	284
Ὁ Γέροντας Παρθένιος Ἀγιοπαυλίτης	289
Διακονήματα	297
Ἡ Λιτή	302

ΣΤ. ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ

Ὁ πατὴρ Γαβριήλ	311
Ἐκδρομὴ στὸν Ἅγιο Δημήτρη στὸ βουνὸ	314
Ἡ Ἄλεποὺ	323

Ἡ καλόγρια μὲ τὰ κόκκινα παπούτσια	327
--	-----

Z. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΔΟΧΕΙΑΡΙΤΗΣ

Ἡ Γοργοῦπήχως	333
Ὁ Ὀριγένης καὶ ἡ Δημιουργία	335
Εἴκοσι κεραμικὰ πιάτα	339
Τὰ πειράγματα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀπάντησης	343
Ἄνδρικές κουβέντες	347
Ἡ ἀπάντηση στὸν Δεσπότη	353
Ἐπίλογος	355
Ἐπίμετρο:	
Ἄγιορειτικὸς μοναχισμὸς καὶ χριστιανικὸν ἦθος	359

Πρόλογος

Προλογίζοντας τὸ βιβλίο «Ἅγιον Ὅρος, Χώρα Ζώντων» τοῦ φίλου μου ἀναγνώστη ἱατροῦ Στέφανου Δημόπουλου, τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, πὺν ἡ ἀγάπη τοῦ Γέροντά μας Ἀνανία Κουστένη μᾶς ἔφερε μαζί, χρόνια τώρα, ἐκεῖ στὸ κελλάκι του στὰ Ἐξάρχεια, ἀλλὰ καὶ στὸ Ἴδρυμα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν ὁδὸ Ἰσαύρων, αἰσθάνομαι νὰ μὲ συνοδεύει καὶ νὰ μὲ ἀκολουθεῖ ἓνας ὀλόκληρος κόσμος σφριγηλός, μὲ ὅλη ἐκείνη τὴ θάλλουσα ζωὴ του, μὲ τὶς μελωδίες του, τοὺς ὕμνους καὶ τὶς ἀγρυπνίες του, ἀλλὰ καὶ τὸν καθημερινὸ Ὁρθόδοξο ἐν Χριστῷ τόπο καὶ τρόπο καὶ ἀλήθειά του.

Σκέφτομαι ὅλους ἐκείνους, πὺν μὲ τὸν ἀσκητικό τους τρόπο, τὶς ὀλονύκτιες ἀγρυπνίες καὶ προσευχές τους μᾶς εὐλογοῦν καὶ μᾶς σκέπουν, ἀπὸ τὸν φωτεινὸ ἐκεῖνο τόπο τῆς Παναγίας μας. Ἀπὸ τὸ ἀνθισμένο Περιβολάκι τῆς Πανήγυρις, λοιπόν, καὶ χαρὰ καὶ σήμεντρα, καὶ χάρη Θεοῦ καὶ εὐλογία Κυρίου μὲ ἀκολουθεῖ, καθὼς διαβάζω τὶς ἱστορίες καὶ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ Στέφανου.

Ἔτσι ἀγίασαν, σκέφτομαι, ἐν ταπεινότητι ἡγούμενοι καὶ Γέροντες καὶ ἄγνωστοι γιὰ τοὺς πολλοὺς μοναχοὶ καὶ ἀσκητές, πὺν δὲν τοὺς ξέρει κανένας. Τοὺς ξέρει, ὅμως, ὁ Θεός. Μὲ τὰ λείψανά

τους να μυροβλύζουν. Με εκείνη τὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ αὐτὰ θαυματουργικῶς τὴ βροντοφωνάζουν ἀπὸ τὸν ἄλλο τόπο καὶ ἀντηχεῖ ὅλο τὸ Ὅρος.

Οἱ ἱστορίες καὶ ἀναμνήσεις τοῦ Στέφανου Δημόπουλου ἀποπνέουν μιὰν ἀφηγηματικὴ ἀμεσότητα καὶ ἀπαλότητα. Εἶναι ἓνας λόγος γλαφυρὸς καὶ ἐλκυστικός, ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀναδεικνύεται σὲ ἔξοχο ἀφηγητὴ, γιατί ἀκριβῶς ὁ λόγος του εἶναι ἀληθής. Ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, θὰ ἔλεγα. Ὅπως σὲ ἐκείνες τὶς Γεροντικὲς ἱστορίες.

Μαζὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἀφηγηματικὸ θησαυρὸ αἰσθάνομαι νὰ εἰσέρχονται καὶ οἱ δικές μου φοιτητικὲς μνήμες στὴν Ἀθήνα. Παιδιὰ ποὺ ζήσαμε μαζὶ στοὺς φοιτητικὸς διαδρόμους κι ἐκείνη τὴ φοιτητικὴ λέσχη στὴν Ἱπποκράτους, ἐν πενία, τὰ βρῆκα ξανά, μέσα ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Στέφανου, πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὅρους. Νά, οἱ κοινοὶ μας φίλοι, σκέφτομαι. Κι ὁ κοινὸς μας μυστικὸς κόσμος. Ὁ Ἡλίας τῆς Θεολογικῆς, ποὺ τὸν βρῆκα μετὰ στὰ Μετέωρα ὡς μοναχὸ Ἡσύχιο καὶ τώρα ὡς παπα-Γρηγόριο στὴ Σιμωνόπετρα.

Εἶναι καὶ ὁ Πλάτανος Τρικάλων, ποὺ φιλοξενήθηκα φοιτητῆς, μένοντας στὸ γειτονικὸ Ἀρδάνι. Τὰ Μετέωρα ποὺ τὰ περπάτησα μὲ τὸν ἄλλο Ἡλία, ἱερέα τώρα στὸν Ἅγιο Οἴκουμένιο. Οἱ μαγευτικὲς στιγμές, ποὺ ψάλαμε στὸ Μεγάλο Μετέωρο, τὸ 1970. Οἱ φίλοι τῶν φοιτητικῶν χρό-

νων τοῦ Στέφανου, ποὺ ἦταν καὶ δικοὶ μου τελικά, καὶ συναντηθήκαμε στὸ Ἀρεταίειο, ἐκεῖ ὑπὸ τὴ σκέπη, καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα, τοῦ ἀγίου μας Νεκταρίου. Τόσα πολλά.

Ἐπιστρέφοντας στοὺς Γέροντες καὶ ἀσκητὲς τοῦ Στέφανου, δὲν θὰ γράψω γιὰ τὴ σκληρὴ ἀσκησὴ τους. Τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς δοκιμασίες τους. Τὶς ἀσθένειές τους. Γιὰ τὴν ταπεινότητά τους. Τὴν καρτερία τους. Τὴν ἀθωότητα τῆς ψυχῆς τους. Ὅλα αὐτὰ ποὺ ὁδήγησαν τοὺς Γέροντες Ἀγιορεῖτες καὶ τοὺς ἀσκητὲς καὶ μοναχοὺς τοῦ Ὁρους στὸν ἀγιασμό, διὰ τῆς Χάριτος. Θὰ πῶ μόνο πόσο μᾶς κρατοῦν καὶ πόσο μᾶς στηρίζουν, πόσο στήριξαν καὶ κράτησαν ὅλους ἐμᾶς, τὸν βασανισμένο Ἑλληνισμό, μὲ τὶς προσευχὲς τους καὶ τὴν ἀγάπη τους μέσα στοὺς αἰῶνες.

Ἔτσι στὸ βιβλίο τοῦ Στέφανου εἶναι ὁ παπαῖ-Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης, ὁ ἅγιος Γέροντας Παΐσιος, ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός, ὁ Γέροντας Ἀμβρόσιος Λάζαρος καὶ ἄλλοι πολλοί... Ἕνας κόσμος κεκοιμημένων, σκέφτομαι, ποὺ μαρτυρεῖται καὶ μᾶς συνοδεύει, μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ μᾶς εὐλογεῖ.

Εὐχαριστῶ τὸν Στέφανο Δημόπουλο, τὸν ἀναγνώστη καὶ ἰατρό, γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ποὺ μοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσω τὶς ἱστορίες του καὶ νὰ προλογίσω τὸ βιβλίο του.

Νίκος Ὁρφανίδης

Πρόλογος τοῦ συγγραφέα

Διάβασα πρόσφατα τὸ βιβλίον τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου «Ἁγίων Ὅρος» καὶ πολὺ μοῦ ἄρεσε. Συγκινήθηκα! Ἦταν σὰν νὰ ξαναζοῦσα τὰ νειᾶτα μου, τὴ ζωὴ μου, τώρα ποὺ πλησιάζει ὀλοταχῶς στὸ τέλος της. Μιλᾷει γιὰ ἐποχὲς καὶ πρόσωπα, τὰ περισσότερα τὰ γνόρισα καὶ ἐγώ, συνδέθηκα καὶ ἐγὼ μαζί τους. Μοῦ φάνηκε, σὰν νὰ ἔμπαινα ἐγώ, καὶ αὐτὸς μόλις νὰ ἔχει φύγει, σὰν σκυταλοδρομία ἓνα πράγμα... Στὸν παπα-Ἐφραὶμ Κατουνακιώτη, στὸν ἅγιον Γέροντα Παῖσιον, στοὺς Δανηλαίους, στὸν πατέρα Γεράσιμον, τὸν ὑμνογράφον, τὸν ἡγούμενον τῆς Σταυρονικήτα Γέροντα Βασιλείου, καὶ τῆς Γρηγορίου Γέροντα Γεώργιον κ.ο.κ. Ἴσως νὰ εἶναι μεταδοτικὸ καὶ μοῦ ἤλθε ὁ ζῆλος νὰ γράψω τὶς ἀναμνήσεις μου καὶ ἐγώ, πράγματα ποὺ δὲν ἔχω δεῖ ἄλλοῦ γραμμένα...

Ὅμως ἐγὼ δὲν ἔχω γράψει ἄλλη φορά, παρὰ μονάχα... ἰατρικὲς ἀνακοινώσεις, ἐργασίες καὶ ἓνα διδακτορικὸ ἰατρικόν, ἄχρηστα πράγματα, δηλαδή, γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι ἐδειλίασα καὶ πάλιν νὰ γράψω καὶ ἐγὼ τὶς ἀναμνήσεις μου, νὰ μὴν γελάει ὁ κόσμος μαζί μου καὶ μὴν πέσω καὶ σὲ ἔπαρση, πῶς κάποιος εἶμαι.

Ὅμως θυμήθηκα, τί μοῦ ἔχει πεῖ ὁ παπα-

Ἐφραϊμ ὁ Κατουνακιώτης γιὰ τὸν συγχωρεμένο τὸν πατέρα μου, ὅταν τὸν πῆγα πρώτη φορὰ στὰ Κατουνάκια. Ὅπως περιγράφω ἀναλυτικὰ στὰ κείμενα ποὺ ἀκολουθοῦν, ὁ πατέρας μου, ἀπὸ τὴν μεγάλη συγκίνηση, μιλοῦσε ἐπὶ δίωρο ἀκατάπαυστα στὸν συνομήλικό του Γέροντα, ποὺ τὸν ἄκουγε προσεκτικά. Μοῦ ’πε, λοιπόν, ὁ σοφὸς Γέροντας τῶν Κατουνακίων: «Αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ πατέρας σου ἦταν μέσα του καὶ τώρα ποὺ βγήκανε, ὁ πρῶτος ποὺ τὰ ἀκούει καὶ ὠφελεῖται εἶναι ὁ ἴδιος».

Γράφοντας τὶς σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦν, εἶχα ἔντονο αὐτὸ τὸ συναίσθημα. Σὰν νὰ ἦταν κάπου μέσα μου κρυμμένα, ξεχασμένα, σὰν νὰ τὰ ξαναζῶ. Πῆρα καὶ εὐχή ἀπὸ τὸν πνευματικό μου καὶ ξεκίνησα.

Εἶναι, λοιπόν, οἱ ἀναμνήσεις μου ἀπ’ τὶς δεκάδες ἐπισκέψεις μου στὸ Ἁγιονόρος, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1973, ὅταν πρωτοπάτησα τὸ πόδι μου στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, ἕως τὶς μέρες μας. Ἀπέφυγα νὰ γράψω γιὰ Γεροντάδες ἐν ζωῇ. Θυμᾶμαι, πόσο ἐπέμενε σὲ αὐτὸ ὁ Γέροντάς μου Αἰμιλιανὸς Σιμωνοπετρίτης. Εἶχε κυκλοφορήσει ἓνα βιβλίο ἀπὸ γνωστὸ θεολόγο καὶ εἶχε ἀρνητικὲς ἀναφορὲς γιὰ ζῶντες ἀνθρώπους. Θυμᾶμαι χαρακτηριστικὰ ποὺ μοῦ εἶπε: «Ὁ Παπανοῦτσος, ὁ γνωστὸς ὑπουργὸς Παιδείας, στὰ Ἀπομνημονεύματά του, ἔχει δώσει ἐντολὴ νὰ μὴν γίνονται ἀναφορὲς σὲ πρόσωπα ποὺ εἶναι ἐν ζωῇ. Μόνο

ἀφοῦ περάσει δεκαετία ἀπὸ τὸν θάνατό τους, στὶς ἐπανεκδόσεις τῶν Ἀπομνημονευμάτων του νὰ περιλαμβάνονται οἱ σχετικὲς πληροφορίες. Ἄν ὁ Παπανοῦτσος εἶχε τέτοια διακριτικότητα, τότε ἐμεῖς οἱ θεολόγοι ἐπιτρέπεται νὰ εἴμαστε τόσο ἀδιάκριτοι;».

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ παρότρυνε καὶ μὲ βοήθησε φιλολογικὰ καὶ θέλω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου ποὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας, εἶναι ὁ φίλος καὶ ἀδελφὸς Νίκος Ὁρφανίδης. Τὸν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδιάς. Νὰ ἔχει τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντά μας Ἀνανία Κουστένη, ποὺ μᾶς γνώρισε τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἀπὸ ταπείνωση μοῦ ζήτησε νὰ δείξω τὰ κείμενά μου καὶ σὲ ἄλλους φιλολόγους. Γι' αὐτὸ ἀνήκουν θερμὲς εὐχαριστίες καὶ στὴ Γερόντισσα Φιλοθέη Ρουμάνη ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Ἁγίου Δημητρίου Τροιζήνας καθὼς καὶ στὴ Διδάκτορα Φιλολογίας κυρία Δήμητρα Ἀγγελοπούλου γιὰ τὴν ὀλοπρόθυμη βοήθειά τους.

Τέλος, θερμὲς εὐχαριστίες καὶ εὐγνωμοσύνη χρωστῶ στὸν Ἅγιο Καθηγούμενο τῆς Σιμωνόπετρας Γέροντα Ἐλισαῖο γιὰ τὶς πατρικὲς του συμβουλές, τὶς παρεμβάσεις του στὸ τελικὸ κείμενο καὶ τὸ Ἐπίμετρό του.

Στέφανος Δημόπουλος
Ἀναγνώστης, Ἱατρὸς

Α. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ

Περὶ προσευχῆς

Διαβάζοντας ὁμιλίες καὶ συναξάρια ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ γράφτηκαν συνήθως ἀπὸ ἁγίους διαδόχους τους, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ ἅγιος Συμεών, ὁ νέος θεολόγος, μὲ ἐντυπωσίαζε πάντα ὁ μακρὺς πρόλογος, ὅπου ὁ συγγραφέας ἐκδήλωνε τὸ δέος του ποὺ τολμᾶ νὰ καταπιαστεῖ μὲ ἓνα τόσο ἱερὸ θέμα καὶ τοὺς φόβους του, μὴν ὑποπέσει σὲ λάθη ἢ ὑπερηφάνεια. Μὲ δυὸ λόγια μὲ ἐκούραζε, μπορῶ νὰ πῶ, ὅλη αὐτὴ ἡ συστολὴ καὶ ὁ προβληματισμός, ἂν κάνουν καλὰ ποὺ γράφουν...

Ξεκινώντας, λοιπόν, καὶ ἐγὼ τὴν καταγραφή τῶν ἁγιορείτικων ἀναμνήσεών μου, κατάλαβα, γιὰτὶ δίσταζαν τόσο. Πῆγα, λοιπόν, στὸν πνευματικό μου καὶ τὸν ρώτησα, τί νὰ κάνω. Μὲ ἐνθάρρυνε νὰ ξεκινήσω. «Ἄμα σκεφτόντουσαν ὅλοι ἔτσι», μοῦ ἀπάντησε, «δὲν θὰ ἔγραφε κανένας τίποτα. Καλὸ εἶναι ποὺ αἰσθάνεσαι ἔτσι καὶ προβληματίζεσαι, ἀλλὰ προχώρα! Μπορεῖ νὰ ὠφεληθεῖ κανένας ἄνθρωπος. Τουλάχιστον θὰ ὠφεληθεῖς ἐσύ, ποὺ θὰ βγοῦνε ἀπὸ μέσα σου καὶ θὰ τὰ ἀκούσεις πρῶτος...» (φωτ. 1).

Εἶναι ἀδύνατο σὲ μένα νὰ ἐπιχειρήσω νὰ περιγράψω ἢ νὰ βιογραφήσω τὸν Γέροντά μου Αἰμι-

λιανό Σιμωνοπετρίτη. Μεγάλη ή πνευματική απόσταση πού μᾶς χωρίζει. Ἔπειτα ἄφησε πίσω του πολλούς ἄξιους βιογράφους. Καί ὅπως αὐτός με ἀγαποῦσε καί μου ἔδινε μιὰ προνομιακή, ὅπως τήν αἰσθανόμουν, ἀγάπη καί πνευματική φροντίδα, ἔτσι καί τώρα τὰ πραγματικά του πνευματικο-παιδιά με ἀγαποῦν καί με νοιάζονται καί με φροντίζουν σάν ἀδελφὸ ἐξωκατάκοιλο.

Αὐτὴ ἡ αἴσθησις τῆς μοναδικότητος, «ὁ Γέροντάς σου καί ἐσύ», «ὁ Θεὸς καί ἐσύ», ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ Γέροντα Αἰμιλιανοῦ. «Εἶναι μυστικὴ καί μυστηριακὴ αὐτὴ ἡ σχέση», εἶχε πεῖ κάποτε σὲ μιὰ ὁμιλία του ὁ ἴδιος. Ἴσως ἐκεῖ ὀφείλεται καί ὁ μέγας ἀριθμὸς πνευματικῶν του τέκνων, πού ἔγιναν μοναχοί.

Ὁ συγχωρεμένος ὁ Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης, πού εἶναι θαμμένος, σύμφωνα με ἐπιθυμία του στὸ κοιμητήριον τοῦ γυναικείου μοναστηριοῦ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», στὴν Ὁρμύλια Χαλκιδικῆς, δυσανασχετοῦσε, ὅταν κάποτε, στὰ Δημήτρια Θεσσαλονίκης, ἄκουγε μιὰ ὁμιλία του.

«Τί θές καί μιᾶς καί χάνεις τὸν χρόνον σου;» μονολογοῦσε. «Ἀφοῦ ἐσένα ὁ Θεὸς σοῦ ἔχει δώσει τὸ χάρισμα νὰ ἀλιεύεις ψυχές, νὰ μιᾶς σὲ ἀνθρώπους, ἕναν-ἕναν χωριστά. Νὰ ἐξομολογεῖς...»

Εὐτυχῶς καί δὲν τὸν ἄκουσε ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός. Τώρα πού μόνο προσεύχεται γιὰ μᾶς καί ἡσυχάζει, οἱ ὁμιλίαι καί οἱ κατηχήσεις του, πού